

Еленор Олифант е океј

Гејл Ханимен

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Eleanor Oliphant is completely fine

© Gail Honeyman, 2017

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Во договор со Madeleine Milburn Agency

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Графостил - Скопје

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Еленор Олифант е океј

Гејл Ханимен

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За моето семејство

Гејл Ханимен

„...осаменоста е обележана со интензивна желба да се стави крај на тоа искуство; а тоа е нешто што не може да се постигне со чиста волја или едноставно со повеќе излегување, туку само со развивање на интимни врски. Многу е полесно да се каже ова отколку да се изведе, особено за луѓето чија осаменост произлегува од состојба на загуба или егзил или предрасуди, кои имаат причина да се плашат од друштвото на другите и да не му веруваат иако истовремено копнеат по него.

„Колку поосамена станува една личност, толку е поневешта во навигаирање низ социјалните струи. Осаменоста расте околу неа, како мувла или крзно, профил-актика која спречува контакт без оглед на тоа колку е посакуван тој контакт. Осаменоста е акретивна, се шири и се самоодржува. Откако ќе погоди, во никој случај не е лесно да се отстрани“.

*Оливија Лаинг, **Осамениот град***

ДОБРИ ДЕНОВИ

1

Кога луѓето ме прашуваат што работам - таксисти, забари - им кажувам дека работам во канцеларија. Во скоро девет години, никој никогаш ме нема прашано каква канцеларија и каква работа поточно вршам таму. Не можам да решам дали е тоа така затоа што совршено се вклопувам во нивната претстава за тоа како би требало да изгледа еден канцелариски работник или затоа што луѓето ја слушаат фразата *работам во канцеларија* и автоматски сами си ги пополнуваат празнините - ако е жена, тогаш работи на фотокопир, а ако е маж, типка на тастатура.

Не се жалам. Баш ми е мило што не морам да навлегувам во фасцинантната сложеност на доспеаните побарувања со нив.

Кога почнав да работам во фирмата, секогаш кога ќе ме прашаше некој одговарав дека работам за компанија што се занимава со графички дизајн, но тогаш си претпоставуваа дека сум креативец. Ми стана малку досадно да ги гледам бледите изрази на нивните лица кога ќе земев да им објаснувам дека јас всушност се бавам со позадинска канцелариска работа, дека не добивам шанса да ги користам скапите тенкоминци и уште поскапиот софтвер.

Сега имам скоро триесет години, а работам во фирмата од дваесет и една. Боб, сопственикот на фирмата, ме прими речиси на самиот почеток на отворањето. Претпоставувам дека ме сожалуваше. Јас имав дипломирано на филолошки факултет и немав никакво

Гејл Ханимен

работно искуство, а на интервјуто се појавив со помодрено око, неколку скршени заби и скршена рака. Можеби насети, уште тогаш, дека јас никогаш нема да се стремам кон нешто повеќе од слабо платена канцелариска работа, дека ќе бидам задоволна да си седам во фирмата и дека нема да мора да се мачи некогаш да ми бара замена. Можеби воедно знаеше дека јас никогаш нема да имам потреба да му барам слободни денови за меден месец или породилно боледување. Не знам.

Кај нас на работа дефинитивно има двостепен систем; креативците се филмските ѕвезди, а ние останатите само споредни улоги. Доволно е да нè погледне човек и да знае кој во која категорија спаѓа. Да бидам реална, дел од тоа е поврзано и со платата.

Ние што сме врзани со позадинските канцелариски работи добиваме плата како од милостина, па не можеме да си дозволиме многу со опасни фризури и модерни очила. Алишта, музика, гацети - иако дизајнерите се очајни луѓето да ги доживуваат како слободоумници со уникатни идеи, сите тие се придржуваат до строга униформа.

Мене не ме интересира графичкиот дизајн. Јас сум финансиски службеник. Мојам да издавам фактури за што сакам, реално: вооружување, дрога за силување, кокос.

Од понеделник до петок, доаѓам во 8.30. Имам еден час пауза за ручек. Порано си носев сендвичи од дома, но храната во фрижидер ми се расипуваше пред да стигнам да ја изедам цела, па сега си купувам нешто по пат. Секогаш завршувам со одење до Маркс и Спенсер во петок, а тоа убаво ми ја заокружува неделата.

Седам во просторијата за персонал со мојот сендвич и го читам весникот од почеток до крај, а потоа го решавам крстозборот.

Го купувам весникот *Дејли Телеграф* не затоа што особено ми се допаѓа, туку затоа што го има најдобриот

Еленор Олифант е океј

криптичен крстозбор. Не зборувам со никого - додека да си купам јадење, да го прочитам весникот и да го завршам крстозборот, еден час веќе е поминат. Се враќам на моето биро и работам до 17.30.

Возењето до дома со автобусот трае половина час.

Си правам вечера и јадам додека ги слушам *Д Арчерс*. Обично вечерам тестенини со песто и салата - едно тенџерче и една чинија. Моето детство беше полно со кулинарски контрадикторности, па во текот на годините имам вечерано и рачно вадени школки, и замрзнат бакалар што се вари директно сосе кесата.

По многу размислување за политичките и социолошките аспекти на масата, сфатив дека јас сум тотално незаинтересирана за храна. Преферирам сточна храна што е евтина, брза и едноставна за набавување и подготвување, само да ги има потребните хранливи материи да му овозможи на човек да остане жив.

Откако ќе ги измијам садовите, читам книга или понекогаш гледам телевизија ако има нешто што Телеграф го препорачале тој ден. Обично (па, секогаш) зборувам со Мама во среда навечер некои петнаесетина минути. Легнувам околу десет, читам пола саат, а потоа го гасам светлото. Генерално, немам проблем со спиењето.

Во петоците, не се симнувам од автобусот директно дома после работа, туку одам во Теско Метро што ми е блиску до работа и купувам пица маргарита, едно шише црвено вино и две шишиња вотка Гленс. Кога доаѓам дома, ја јадам пицата и го пијам виното. Отпосле пивнувам малку вотка. Во петок не ми треба многу, само неколку големи голтки. Обично се будам на софата околу три часот по полноќ и зашеметена се префрлам во кревет.

Во текот на викендот го допивам остатокот од вотката, распоредено во двата дена за да не сум ни пијана, ни трезна. На понеделник му треба многу, многу време да дојде.

Мојот телефон не свони често - впрочем, свони толку ретко што потскокнувам кога ќе засвони - и обично се луѓе што продаваат осигурување. Им шепотам *Знам каде живееш* и ја спуштам слушалката многу, многу нежно.

Гејл Ханимен

Никој ми нема влезено дома годинава, освен ако не бил од некоја компанија за услуги. Доброволно не сум поканила друго човечко суштество да го премине мојот праг, освен ако тоа не било за да ми го прочита водомерот. Мислите дека тоа е невозможно, нели? Но вистина е.

Јас постојам, нели? Често се чувствувам како да не сум тука, како да сум само измислица на мојата сопствена имагинација. Има денови кога се чувствувам како да сум толку слабо поврзана со земјата како со пајажина, една нишка од шеќерна волна. Еден посилен ветар би можел целосно да ме избрише и да одлетам како едно од оние семињата на глуварче.

Пајажината малку се стега од понеделник до петок. Луѓе се јавуваат кај мене на работа да дискутираат за кредитни линии и ми испраќаат мејлови за договори и проценки. Вработените со кои делаам канцеларија - Џејни, Лорета, Бернадет и Били - би забележале ако не се појавам на работа. По неколку дена (често пати се прашувам колку) би почнале да се секираат што не сум се јавила да кажам дека сум болна - тоа воопшто не личи на мене - па би ја ископале мојата адреса од досиејата на персоналот.

Претпоставувам дека би викнале полиција на крајот. Дали полицајците би ја скршиле мојата врата? Дали би ме нашле, покривајќи си ги лицата и гушејќи се од мизантропата? Тоа би им отворило тема на муабет на работа. Тие ме мразат, но сигурно не сакаат да умрам. Барем мислам дека не сакаат.

Вчера бев на доктор. Ми се чини дека беше пред еден век.

Овој пат ми се падна младиот доктор, оној бледиот со црвена коса, па ми беше мило. Колку се помлади, толку поскоро ја завршиле обуката, па мислам дека тоа може само да е добро. Ич не сакам кога ќе ми се падне старата докторка Вилсон; таа има шеесетина години и можам да замислам колку е запознаена со најновите лекови и медицински откритија. Едвај работи на компјутерот пустата.

Еленор Олифант е океј

Докторот го правеше она кога ти зборува тебе, но не гледа во тебе - ги читаше моите белешки на екранот и грубо ја удираше долната стрелка на тастатурата како што се движеше надолу.

„Што можам да сторам за Вас овој пат, госпоѓице Олифант?“

„Ме боли грбот, докторе“, му реков. „Во агонија сум“. Уште не гледаше во мене.

„Колку долго траат болките?“ рече.

„Две недели“, му реков.

Кимна.

„Мислам дека знам што ми ги предизвикува“, реков, „но сакав да побарам и Ваше мислење“.

Тој престана да чита и конечно ме погледна. „Што, госпоѓице Олифант? Што мислите дека Ви ја предизвикува болката во грбот?“

„Мислам дека се моите гради, докторе“, му реков.

„Вашите гради?“

„Да“, реков. „Јас ги измерив, и скоро пет кила се - двете заедно, не секоја по пет!“ се насмеав.

Тој зјапаше во мене, не се насмеа.

„Тоа е голема тежина да ја м'кнеш по цел ден, нели?“ го прашав. „Мислам, ајде да Ви врзам Вам пет кила дополнително месо на градите и да Ве натерам да одите така цел ден - и Вас ќе Ве боли грбот, зар не?“

Зјапаше во мене уште некое време, а потоа се на-кашла.

„Како... како ги...?“

„На кујнска вага“, реков кимајќи. „Само ги... ја ставив едната на вагата. Не ги мерев двете. Претпоставувам дека горе-долу се исто тешки. Знаам дека тоа не е баш прецизно ама...“

„Ќе Ви дадам рецепта за апчиња против болки, госпоѓице Олифант“, рече тој прекинувајќи ме и почна да типка на тастатурата.

Гејл Ханимен

„Некои посилни овој пат, ќе Ве молам“, додадов, „и повеќе“. Претходно се обидуваа да ме откачат со мали дози аспирин. Мене ми требаа некои појаки лекови да ги додадам на моите залихи.

„А ќе може ли повторно да ми дадете рецепт и за моите лекарства за егзема, ќе Ве молам? Ми се чини дека се влошува во моменти на стрес или возбуда“.

Тој не го удостои ова љубезно барање со одговор, туку само кимна. Ниеден од нас не зборуваше додека печатачот ги исплукуваше документите, кои ми ги подаде. Повторно погледна во екранот и почна да си пишува. Имаше непријатна тишина. Неговите социјални вештини беа очајно несоодветни, особено за ваква работа како неговата каде што секојдневно се работи со луѓе.

„Збогум тогаш, докторе“, реков. „Ви благодарам многу за одвоеното време“. Тој не го ни забележа мојот тон. Очигледно уште беше внесен во неговите забелешки. Тоа е единствената негативна страна на помладите; немаат никаква култура.

Тоа беше вчера сабајле, во друг живот. Денес, *отпосле*, автобусот возеше брзо додека одев на работа. Врнеше и сите изгледаа мизерно, стуткани во нивните мантили, а киселиот утрински здив ги замаглуваше прозорците.

Отсекогаш многу сум се гордеела со тоа што си го организирам животот сама. Јас сум единствен преживеан - јас сум Еленор Олифант. Не ми треба никој друг - нема некоја голема дупка во мојот живот, нема делче што недостасува во мојата конкретна сопствена сложувалка. Јас сум самостоен ентитет. Тоа е она што отсекогаш сум си го велела, во каков и да е случај. Но синоќа ја најдов љубовта на мојот живот.

Кога го видов на бината, едноставно *знаев*. Носеше многу модерна шапка, но тоа не беше она што ме привлече. Не - не сум толку плитка. Носеше триделен костум, со *последното копче од елекот откопчано*. Вистински центлмен го остава долното копче откопчано, велеше

Еленор Олифант е океј

Мама секогаш - тоа беше еден од знаците што треба да се бараат, еден од знаците што покажува дека се работи за софистициран елегантен маж од соодветна класа и соодветна социјална положба. Неговото убаво лице, неговиот глас... таму, синоќа, конечно, најдов човек кој со извесен степен на сигурност можеше да се опише како „добар материјал за сопруг“.

Знаев дека Мама ќе биде воодушевена.

2

На работа, имаше некое речиси опипливо чувство на петочна радост, сите се залажуваа дека викендот некако ќе биде неверојатен и дека следната недела, работата ќе биде различна, подобра.

Никогаш не научија.

Но за мене, работите навистина се сменија. Не спиев добро, но со исклучок на тоа, се чувствував добро, по-добро, најдобро. Луѓето велат дека кога ќе налеташ на „вистинскиот“, едноставно знаеш. И ова навистина беше точно, дури и фактот дека судбината го имаше фрлено во мојот живот во четврток навечер па сега викендот прекрасно се оптегаше пред мене, полн со време и ветување.

Еден од дизајнерите завршуваше денес - како и обично, требаше да го одбележиме денот со евтино вино и скапо пиво, чипс истурен во чинии за житарки. Можеби ако имав среќа ќе почнеа порано, па ќе можев само да се појавам и сепак да си заминам навреме. Јас едноставно *морав* да стигнам во продавниците пред да затворат.

Ја отворив вратата и студениот воздух од климатизерот ме натера да се стресам иако го носев мојот елек. Били заседаваше. Беше свртен кон мене со грб, а останатите беа премногу внесени во неговиот говор и не ме забележаа кога влегов.

„Ментална е“, рече тој.

„Па, знаеме дека е ментална“, рече Џејни, „во тоа никогаш не се ни сомневавме. Прашањето е што направи овој пат?“

Еленор Олифант е океј

Били фркна со носот. „Знаете дека ги освои тие билетите и дека ме покани да одам на глупавата свирка со неа, така?“

Џејни се насмевна. „Да, уште една од бесплатните глупости што Боб ги добива од клиенти. Па после прави лотарија и ни ги раздава нам. Прва награда годинава, два бесплатни билети. Втора награда, четири бесплатни билети...“

Били воздивна. „Баш така. Залудно потрошено излегување во четврток навечер - добротворна свирка во паб, со тимот за маркетинг на нашиот најголем клиент, плус разни дебилни членови на нивните семејства и круг на пријатели. И да биде уште полошо, со неа?“

Сите се насмеаја. Не можев да се спротивставам на неговата проценка; дефинитивно не беше Гетсбиска ноќ на гламур и луксуз.

„Имаше еден бенд во првата половина - некојси Џони и Пионерите - кои не беа до толку лоши“, рече тој. „Главно свиреа нивни песни, но и некои преработки, стари класици“.

„Го знам - Џони Ломонд!“ рече Бернадет. „Учеше со брат ми. Дојде на забава кај нас еднаш кога мајка ми и татко ми беа во Тенерифе. Ако се сеќавам добро, мислам дека на крај го затна лавабото во бањата...“

Се свртев, не сакав да слушам за неговите младешки индискреции.

„Значи“, рече Били - забележав дека не сакаше да го прекинуваат - „таа дефинитивно *не уживаше* во музиката на тој бенд. Седеше како вкочанета; ни мрдеше, ни плескаше, ништо. И веднаш штом тие завршија, рече дека морала да си оди дома. Не остана дури ни додека да почне вториот дел, па морав да седам сам таму до крајот на свирката, онака буквално, Били Без Другарчиња“.

„Штета, Били; знам дека сакаше да ја однесеш на пијачка отпосле, можеби и некаде на танцување“, рече Лорета боцкајќи го со рамото.

„Многу си смешна, Лорета. Не, кидна како куршум. Сигурно била пикната во кревет со шолја какао и книга уште пред да се спакува бендот“.

Гејл Ханимен

Сите се изнасмеаја.

Да бидам искрена, јас и самата се насмеав на тоа.

Воопшто не очекував тоа да се случи синоќа, и затоа ме удри уште посилно. Плус, јас сум човек што сака да ги планира работите, да се подготви однапред и да биде организиран, а ова ми дојде како гром од ведро небо; го почувствував како шлаканица, како бокс во стомакот, како горење.

Го имав викнато Били да дојде на концертот со мене најмногу затоа што тој беше најмлад од сите на работа; од таа причина претпоставив дека ќе ужива во музиката. Ги слушнав другите дека го задеваа за тоа кога мислеа дека сум на ручек. Јас не знаев ништо за концертот, немав слушнато за ниту еден од бендовите. Одев од должност; ги имав освоено картите на лотаријата и знаев дека луѓето на работа ќе ме прашаат дали сум била.

Пиев кисело бело вино, топло и уништено од пластичните чаши од кои пабот нè натера да пиеме. Па за какви дивјаци нè сметаат?! Били инсистираше да го плати, да ми се заблагодари што сум го поканила. Се знаеше дека не е никакво рандеву. Самата помисла беше смешна.

Светлата се изгасија. Били не сакаше да ја слуша предгрупата, но јас бев непопустлива. Никогаш не се знае дали ќе бидеш сведок на раѓањето на нова ѕвезда, никогаш не се знае кој ќе излезе на сцената и ќе ја запали. И тогаш излезе *тој*. Зјапав во него. Тој беше светлина и топлина. Тој блескаше. Имав чувство дека менуваше сè што ќе допреше.

Седнав понапред на столчето, се доближив. Конечно. Го имав најдено.

Сега кога судбината ја одмота мојата иднина, јас едноставно *морав* да дознаам нешто повеќе за него; пејачот, одговорот. И пред да почнам со хоророт на завршните месечни сметки, си помислив да отворам

Еленор Олифант е океј

неколку сајтови и да видам колку би ме чинело да купам еден компјутер. Претпоставувам дека можев да отидам на работа за време на викендот и да се послужам со компјутерот таму, но постоеше голем ризик да има некој друг во канцелариите и да ме праша што правам. Не дека беше прекршување на некои правила, но тоа не е ничија работа и не сакав да треба да му објаснувам на Боб како тоа сум го работела и викендот, а сепак сè уште немав успеано да работам дел од фактурите кои чекаа да бидат процесирани. Плус, дома истовремено можев да правам и други работи, пример, да зготвам едно пробно мени за нашата прва заедничка вечера. Мама уште пред многу години ми имаше кажано дека мажите апсолутно збеснуваат по колбаси. Патот до машкото срце, рече таа, е домашен колбас, топло, меко полнење, квалитетно месо. Јас немав готвено ништо, освен тестенини, со години. Никогаш немам правено колбаси. Но претпоставувам дека не е ужасно тешко. Тоа е само мелено во марамица.

Го вклучив компјутерот и ја внесов мојата лозинка, но целиот екран се закочи. Го исклучив компјутерот и повторно го вклучив, но овој пат не успеав да дојдам ни до прозорецот каде што се внесува лозинката. Иритантно. Отидов до кај Лорета, административната менаџерка. Таа има некоја претерано напумпана замисла за сопствените административни способности, а во слободно време изработува грозен накит што потоа им го продава на идиоти. И кажав дека компјутерот не ми работи и дека не успеав да го добијам Дени од ИТ.

„Дени си отиде, Еленор“, рече таа без да го одлепи погледот од екранот. „Има еден нов тип сега. Рејмонд Гибонс? Почна минатиот месец?“ Таа го кажа ова како да требаше да знам. Сè уште не го креваше погледот кога ми ги запиша неговото име и неговиот број на едно ливче и ми го подаде.

„Фала ти многу, беше екстремно услужлива како и обично, Лорета“, реков. Не ме регистрираше, се разбира.

Го свртев бројот, но ја добив говорната пошта: „Здраво, Рејмонд тука ама истовремено *не сум тука*. Како

Гејл Ханимен

Шредингеровата мачка. Оставете порака по звучниот сигнал. Поздрав“.

Згрозено затресов со главата и полека, јасно прозборев во машината. „Добро утро, господине Гибонс. Јас сум госпоѓица Олифант, финансискиот службеник. Мојот компјутер престана да работи и би Ви била многу благодарна ако најдете време да го поправите денес. Доколку Ви требаат други детали, може да ме добиете на локал 535. Многу љубезно Ви благодарам“.

Се надевав дека мојата јасна, концизна порака ќе послужи како пример за него. Чекав десет минути, средувајќи си го бирото во меѓувреме, но тој не ми се јави. По два часа средување документи и во отсуство на каква било комуникација од господинот Гибонс, решив да направам една многу рана пауза за ручек. Ми падна на ум дека ќе треба физички да се подготвам за потенцијално запознавање со музичарот и да направам некои подобрувања кај себе.

Требаше ли да почнам да работам на себе од внатре нанадвор или од надвор навнатре? Си направив една листа во главата од сите работи поврзани со физичкиот изглед што требаше да ги средам: коса (а кога сме веќе кај влакна, исто така и влакната на телото), нокти (на раце и на нозе), веѓи, целулит, заби, лузни... Сите овие работи требаше да се средат, разубават и подобрат.

На крајот решив да почнам да работам од надвор навнатре затоа што така најчесто се случува во природата. Обновување на кожата, преродба. Животните, птиците и инсектите може да ни дадат страшно корисен увид во работите понекогаш. Ако некогаш сум несигурна како би требало да изреагирам за нешто, си помислувам, „Што би направила една ласица?“ или „Како би реагирал еден саламандер на ситуацијата?“ И така го наоѓам вистинскиот одговор.

Секој ден кога одам на работа поминувам покрај еден козметички салон што се вика *Кошницата за убавина на Дули*. Па денес имав среќа и излезе дека некој им откажал термин. Ќе требаат дваесетина минути, Кајла

Еленор Олифант е океј

ќе работи со мене и ќе ме чини четириесет и пет фунти. Четириесет и пет! Сепак, се потсетив додека Кајла ме водеше кон собата долу, тој вредеше. Кајла носеше една бела униформа што потсетуваше на хируршка униформа и бели клопки. Ми се допаѓаше оваа псевдо-медицинска облека.

Влеговме во една непријатно мала соба каде што едвај собираше еден кревет, столче и мала комода.

„Сега“, рече таа, „ќе треба да ги онадиш...“ Застана и погледна во долната половина од моето тело, „хм, панталоните, и гаќите, а после да се онадиш на креветот. Можеш да бидеш гола од струкот надолу, или, ако ти е попријатно, може да ги онадиш овие“. Стави едно мало пакетче на креветот. „Покриј се со пешкирот и јас ќе се вратам за неколку минути да видам што онадиш. Добро?“

Кимнав. Не очекував толку многу онадење.

Кога вратата се затвори зад неа, ги соблеков чевлите и ги откопчав панталоните. Требаше ли да ги оставам чорапите? Сметав дека требаше, ако поради ништо друго, тогаш барем за некоја рамнотежа. Ги соблеков панталоните, па и гаќите и се запрашав што да правам со нив. Не ми изгледаше во ред да ги префрлам само преку столчето така на отворено, како што имав направено со панталоните, па внимателно ги здиплив и ги ставив во мојот зембил за пазарење. Чувствувајќи се претерано разголено, го зедев малото пакетче што таа го остави на креветот и го отворив. Го протресов и го зедев тоа што излезе од внатре: едни минијатурни црни гаќи, модел што од номенклатурата на Маркс и Спенсер ми беше познат како „танга“. Само што овие гаќи делуваа како да беа направени од истата хартиена ткаенина како кесичките за чај. Ги облеков и ги повлеков нагоре. Беа премногу мали и ми излезе месо на колковите и задникот.

Креветот беше многу висок и најдов една пластична скаличка оздола што ја употребив да ми помогне да се качам. Легнав; имаше пешкири од страна и беше покриен со истата греблива сина хартија што ја има на креветите во болниците. Долу кај моите нозе имаше еден црн

Гејл Ханимен

пешкир, па го повлеков до струкот за да се покријам. Овие црни пешкири што ги користеа овде ме загрижуваа. Какви дамки требаше да скрие овој избор на боја? Тогаш Кајла тропна и влезе, целата весела и насмеана.

„А сега“, рече таа, „што ќе правиме денес?“

„Како што реков, бикини депилација на препони“.

Таа се насмеа. „Да, извини, мислев каква депилација сакаш“.

Подразмислив за ова. „Вообичаената... со восок? Од свеќи?“ реков.

„Мислев, каква форма?“ рече таа напнато, а потоа го забележа мојот израз. „Значи“, рече трпеливо и почна да ги набројува на прсти. „Имаш француска, имаш бразилска и имаш холивудска депилација“.

Размислував. Изразите не ми значеа ништо, па почнав да ги вртам зборовите низ глава, истата техника што ја користев за решавање крстозборни анаграми, чекајќи да ми се види некоја смисла во буквите.

„Холивудска“, реков најпосле.

Таа ја игнорираше мојата игра на зборови кога ѝ објаснив како го направив изборот и го тргна пешкирот. „Ох...“ рече. „Доообро...“ Отиде до комодата и отвори една фиока, вадејќи нешто. „Ќе те чини две фунти плус за потстрижувањето со ножички“, рече строго и стави едни ракавици за еднократна употреба.

Ножичките штрак, штрак, штракаа, а јас гледав во таванот. Ова ич не болеше! Кога заврши, зеде една голема дебела четка и ги измете пресечените влакна на земја. Оеднаш почна да ме фаќа паника. Јас немав погледнато во подот кога влегов. Што ако таа го имаше направено истото ова со други клиенти - имаше ли срамни влакна насекаде, залепени по моите чорапи со точкички? Почна да ми се лоши од помислата.

„Е вака е подобро“, рече таа. „Сега, ќе бидам најбрза што можам. Немој да користиш парфимирани лосиони на препоните минимум дванаесет часа по ова, океј?“ Го промеша восокот во садот што се загреваше на комодата до креветот.

Еленор Олифант е океј

„Ох. Не се секирај, јас не сум многу по мевлемите, Кајла“, реков. Таа зјапна во мене. Мислев дека оние од козметичарскиот бизнис треба да се подобри во односите со луѓето. Таа беше скоро подеднакво лоша како моите колеги на работа.

Ги тргна хартиените гаќи на едната страна и ме замоли да ја затегнам кожата. Потоа направи една лента од топол восок на моите срамни влакна со дрвена шпатула и залепи една памучна лента врз восокот. Фаќајќи го едното крајче, ја откорна со едно отсечно брзо движење од кое видов светки пред очите.

„*Morituri te salutant*“, прошепотев, а очите ми се насолзија. Тоа е она што го кажувам во вакви ситуации и секогаш бескрајно ме развеселува. Тргнав да станам, но таа ме поттурна надолу.

„Ох, за жал, имаме уште многу“, рече и звучеше необично весело.

Болката е лесна; болката е нешто што ми е познато. Се повлеко во малата бела просторија во мојата глава, онаа со боја на облаци. Мириса на чист памук и мали зајчиња. Воздухот во таа соба е бледо шеќересто розов и внатре свири најубава музика. Денес свири *Top of the world* од *The carpenters*. Тој прекрасен глас... таа звучи блажено, полно љубов. Прекрасна, среќна Карен Карпентер.

Кајла продолжи да мачка од восокот и да корне. Ме замоли да ги свиткам колената настрана и да ги спојам петиците. *Како жабји батаци*, реков, но таа ме игнорираше, концентрирана на работата. Ги откорна влакната од таму најдолу, највнатре. Не сум знаела дека таква работа е можна. Кога заврши, ме замоли пак да легнам нормално и ми ги повлече хартиените гаќи надолу. Намачка врел восок на останатите влакна и триумфално ги откорна.

„Ете“, рече вадејќи ги ракавиците и бришејќи си го челото со горниот дел од дланката, „Кажи сега колку подобро изгледа вака?“

Ми подаде едно мало огледало да се видам. „Ама тотално сум соголена!“ реков ужасено.

Гејл Ханимен

„Да, холивудска депилација“, рече таа. „Таква по-бара“.

Ги стегнав рацете во тупаници и затресов со главата со неверување. Јас дојдов тука да почнам да станувам нормална жена, а таа направи да изгледам како дете.

„Кајла“, реков не можејќи да поверувам во каква ситуација се најдов. „Човекот за кој сум заинтересирана е нормален, возрасен маж. Тој ќе сака сексуални односи со нормална возрасна жена. Дали ти се обидуваш да кажеш дека тој можеби е некаков педофил? Како се осмелуваш?!“

Таа ужасено зјапаше во мене. Доста ми беше од ова.

„Те молам, остави ме да се облечам сега“, реков вртејќи го лицето кон сидот.

Таа излезе, а јас се симнав од креветот. Си ги облеков панталоните, утешена малку од помислата дека сигурно ќе ми пораснат пак влакна додека да дојде време за нашата прва интимност. Не ѝ дадов бакшиш на Кајла на излегување.

Кога се вратив на работа, компјутерот уште не ми работеше. Седнав како на трња и повторно му се јавив на Рејмонд од ИТ, но повторно ми се вклучи неговата бесмислена порака. Тогаш решив да одам горе и да го најдам; од поздравот на говорната пошта звучеше како тип на човек што би го игнорирал свонењето на телефонот и би си седел така без работа.

Баш кога го оттурнав столчето наназад, еден човек дојде до моето биро. Беше малку повисок од мене и носеше зелени патики, тексас панталони што не му беа баш најточни и маица на која имаше куче од цртан филм, легнато горе врз неговата куќарка. Маицата му беше малку оптегната на стомакот. Имаше светла коса со боја на песок, потстрижана кратко веројатно за да го скрие фактот дека му се проретчуваше и нерамномерна руса брада. Кожата што му се гледаше на вратот и телото му беше розова. Првиот збор што ми падна на памет беше: свинска.

Еленор Олифант е океј

„Хм, Олифант“, рече.

„Да - Еленор Олифант - јас сум таа“, реков.

Се наведна малку кон моето биро. „Јас сум Рејмонд, од ИТ“, рече.

Му ја подадов раката да се ракуваме и тој ја прифати некако колебливо. Тоа беше уште еден доказ за жалниот пад на современите манири. Се тргнав на страна и му дозволив да седне на моето биро.

„И што е проблемот?“ праша погледнувајќи во мојот екран. Па му кажав. „Океј“, рече и почна гласно да типка. Си го зедев весникот и му кажав дека ќе бидам во собата за паузи; немаше логика да се врткам околу него додека го поправаше компјутерот.

Тропкав со пенкалото по забите додека го решавав крстозборот кога Рејмонд влезе во собата и погледна преку моето рамо.

„Крстозбор, а?“ рече. „Никогаш не сум ја сфаќал нивната поента. Ама дај ми добра компјутерска игра кога сакаш. *Call of duty*...“

Го игнорирав неговото бесмислено дрдорење. „Го поправи ли?“ го прашав.

„Аха“, рече тој и звучеше задоволно. „Имаше многу лош вирус. Ти го исчистив хард дискот и ти го ресетирав антивирусот. Идеално би било да правиш целосно скенирање на системот еднаш неделно“. Веројатно виде, по изразот на моето лице, дека не ми беше јасно. „Ајде дојди, ќе ти покажам“.

Тргнавме низ ходникот. Подот чкрипеше под неговите грозни патики. Тој се закашла. „Па... ти, хм, долго работиш овде, Еленор?“ рече.

„Да“, одговорив забрзувајќи го чекорот.

Успеваше да држи чекор со мене, но беше малку задишан.

„Така“, рече. Се накашла. „Јас почнав да работам овде пред неколку недели. Претходно работев во Сандерсон. Во центарот. Ја знаеш фирмата?“

Гејл Ханимен

„Не“, реков.

Стигнавме до моето биро и седнав. Тој се врткаше околу мене, премногу блиску. Мирисаше на готвена храна, а малку и на цигари. Непријатно. Ми кажа што да направам и ги следев неговите инструкции, трудејќи се да запомнам. Додека да заврши, го имав достигнато лимитот на мојата заинтересираност за технолошки работи за дента.

„Фала за помошта, Рејмонд“, реков нагласувајќи. Рејмонд ме отпоздрави и стана. Не можев ни да си замислам човек што помалку личеше на војник.

„Нема гајле, Еленор. Се гледаме!“

Чисто се сомневам, си помислив, отворајќи го документот каде што можев да ги проверам доспеаните побарувања за овој месец. Тој си тргна со чудно потскокнување во чекорот, некако премногу се креваше на петиците. Сум забележала дека многу непривлечни мажи одат така. Сигурна сум дека ни тие патики не помагаат.

Минатата вечер, пејачот носеше прекрасни кожни чевли. Тој беше висок, елегантен и грациозен. Тешко ми беше да поверувам дека пејачот и Рејмонд беа примероци од еден ист вид.

Се подместив на столчето од непријатност. Почнуваше некоја пулсирачка болка и чешање *долу*. Можеби требаше да си ги облечам гаќите.

Си заминав од работа во 16.59 и отидов пеш до трговскиот центар најбрзо што ми дозволуваше непријатното триење на мојот тазе *кос* епидерм. Стигнав за петнаесет минути, фала Му на Бога. Со оглед на тоа колку беше важна задачата што ја имав, веднаш се упатив кон првата голема стоковна продавница што ја видов и го викнав лифтот за да се качам на катот за електрични уреди.

Еден млад човек со сива кошула и сјајна вратоврска зјапаше во брегот од циновски телевизори. Му пријдов и го информирав дека сакав да купам компјутер.

Еленор Олифант е океј

Тој изгледаше исплашено. „Десктоп лаптоп таб-лет“, рече со монотон глас.

Немав поим за што зборува.

„Не сум купувала компјутер никогаш претходно, Лијам“, објаснив читајќи го името од неговата значка. „Јас сум многу неискусен потрошувач на технолошки добра“.

Тој ја повлече јаката од кошулата, како да се обидува да го ослободи неговото огромно адамово јаболко од стегите. Имаше поглед на газела или импала, едно од оние досадни беж животни со крупни очи странично на лицето. Едно од оние животни што на крајот секогаш ги јаде леопард.

Ова беше климав почеток.

„За што ќе го користите?“ ме праша без да ме погледне во очи.

„Тоа не е твоја работа“, реков, страшно навредена.

Тој изгледаше како да ќе се расплаче и одеднаш се почувствував лошо. Многу беше млад. Му ја допрев надлактицата иако мразам допирање.

„Малку сум анксиозна затоа што е апсолутно неопходно да можам да користам интернет викендов“, објаснив. Не успеав да го ублажам исплашениот трематичен израз на неговото лице.

„Лијам“, реков полека, „јас едноставно треба да купам некаква компјутерска опрема што ќе можам да ја користам во удобноста на мојот сопствен дом со цел да спроведувам некои истражувања на интернет. Можеби со тек на време ќе треба да почнам и да праќам електронски пораки од тој компјутер. Тоа е сè. Имате ли нешто соодветно на залиха?“

Момчето погледна кон таванот и се замисли. „Лаптоп со мобилен интернет?“ рече.

Ама зошто ме прашуваше мене, да му се сневиди? Кимнав и му ја подадов мојата дебитна картичка.

Кога стигнав дома, малку весело зашеметена од тоа колку пари имав потрошено, сфатив дека немав ништо за

Гејл Ханимен

јадење. Петок беше ден за пица маргарита, се разбира, но мојата рутина за првпат беше малку изместена. Ми текна дека имав еден леток во фиоките во кујната, нешто што го имав најдено во моето поштенско сандаче пред некое време. Го најдов и го измазнив. Најдолу имаше некој купон за попуст, но веќе беше истечен. Претпоставував дека цените сега беа качени, но телефонскиот број веројатно беше истиот и се надевав дека сè уште продаваа пици. Меѓутоа, дури и тие старите цени со попуст беа апсурдни и се насмеав на глас додека ги читав. Во Теско Метро, парче пица е четврт фунта.

Како и да е, решив сепак да нарачам. Да, беше екстравагантно и големо допуштање за мене, но зошто па да не? Се потсетив дека требаше да се пробуваат нови работи во животот и да се истражуваат границите.

Човекот на другиот крај од линијата ми кажа дека пицата ќе стигне за петнаесет минути. Ја исчешлав косата, ги соблеко влечките и повторно ги облеко алиштатата што ги носев на работа денес. Се запрашав како се снаоѓаа со биберот. Дали човекот планираше да донесе мала мелница за бибер со себе? Сигурно немаше да ми меле бибер на пицата на прагот на вратата? Го ставив чајникот на шпорет во случај да сакаше чај. Ми имаа кажано на телефон колку ќе ме чини пицата, па ги подготвив парите, ги ставив во еден коверт и напишав *Пица Пронто* напред. Не се мачев да пишувам адреса. Се запрашав дали се даваше бакшиш за испораки и посакав да имав некого да прашам. Мама немаше да може да ме советува. Таа не одлучува сама што ќе јаде.

Маната на планот со пицата беше виното. Човекот на телефонот ми кажа дека не испорачувале вино, па дури и се насмеа како да му беше многу забавно што прашав. Чудно - па имаше ли нешто понормално од пица и вино? Не гледав начин како би можела да купам нешто за пиење навреме за со пицата. А навистина ми требаше да се напијам нешто. Се секирав за ова додека ја чекав доставата.

На крајот, искуството со пицата беше екстремно разочарувачко. Човекот едноставно ми ја тутна големата

Еленор Олифант е океј

кутија во раце и го зеде ковертот што потоа дрско го скина пред мои очи. Го слушнав како мрмори *да му ебам мајката* под нос додека ги броеше ситните монети. Собирав ситни парички во еден мал керамички сад и ова ми изгледаше како совршена можност да ги искористам. Имав ставено половина фунта плус за него, но не добив фала за тоа. Безобразлук.

Пицата беше претерано мрсна и тестото беше дебело и без вкус. Веднаш решив дека никогаш веќе нема да нарачам пица и дефинитивно не со музичарот. Ако некогаш ни се пријадеше пица, а сме премногу далеку од Теско Метро, имаше само две опции. Првата: да фатиме црно такси во градот и да вечераме во прекрасен италијански ресторан. Втората: тој да направи пица за нас од нула. Да го замеси тестото, да го влече и тегне со тие убави долги прсти, да го гмечи и гали сè додека не стане идеално. Можев да го замислам како стои покрај шпоретот, како меша доматно пире со свежи зачини и билки, како додава неколку капки маслиново масло во смесата.

Го замислував облечен во неговите најстари, најубави фармерки, убаво обесени на неговите тенки колкови, практично можев да го видам како цупка со босите стапала додека тивко си потпевнува со прекрасниот глас и го меша сосот на ринглата. Потоа ја реди пицата, додавајќи артичоки и ренда анасон. Па ја става во рерната и доаѓа по мене, фаќајќи ме за рака и водејќи ме во кујната. Масата е веќе поставена, со вазна со природно цвеќе во средината, а има и шарени стаклени свеќници со запалени свеќи во нив. Си го замислувам како полека ја вади тапата од шише Бароло и таа испушта едно долго задоволувачко *паан*, а потоа го става шишето на масата и извлекува едно столче за мене. Пред да седнам, ме повлекува во прегратка и ме бакнува, неговите раце се стегаат околу мојот струк и толку ме повлекува кон себе што можам да го почувствувам неговиот пулс, мирисот на слатки зачини на неговата кожа и топлиот шеќер во неговиот здив.

Гејл Ханимен

Имав завршено со ниско квалитетната пица и скокав врз кутијата во обид да ја стуткам доволно за да ја собере во корпата за ѓубре кога одеднаш ми текна на брендито. Мама секогаш велеше дека брендито е добро за да те протресе, па имав купено некое шише за секој случај пред неколку години. Го имав ставено во шкафчето во тоалетот, заедно со сите други работи за итни случаи. Отидов да проверам и таму беше, зад свиканите завои - пола литар Реми Мартин, цело и неотворено. Го одвртев капачето и пивнав. Не беше убаво како вотка ама не беше ни лошо.

Бев многу загрижена за лаптопот бидејќи немав инсталирано нов компјутер претходно, но беше прилично лесно. А и тоа чудото за мобилен интернет беше едноставно. Ги однесов брендито и лаптопот на кујнската маса, го напишав неговото име на Google и стиснав ентер, а потоа ги ставив рацете преку очите. По неколку секунди сирнав меѓу прстите. Имаше стотици резултати! Се чинеше дека ова ќе биде ептен лесно, па решив да си ги распределам страниците за читање; на крајот на краиштата, го имав целиот викенд пред мене и немаше поента да се брзам.

Првиот линк ме однесе на неговиот сајт каде што имаше многу фотографии од него и неговиот бенд. Се доближив до екранот толку многу што практично го допирав со носот. Значи ниту си ја имав замислено, ниту ја имав преценето неговата убавина. Следниот линк ме однесе на неговата страница на Twitter. Си го дозволив задоволството да ги прочитам последните три пораки; две од нив беа цинични и духовити, а третата бескрајно шармантна. Во третата, тој изразуваше професионален восхит за друг музичар. Колку благосклоно од него.

Следна беше неговата страница на Instagram. Имаше објавено скоро педесет фотографии. Кликнав една по случаен избор, му се гледаше само главата сликана од блиску и изгледаше искрено и опуштено. Имаше римски нос, совршено прав, со класични пропорции. Ушите исто така му беа совршени, идеална големина, наборите на кожата и њрскилицата беспрекорно симетрични. Очите

Еленор Олифант е океј

му беа светло кафени, беа светло кафени како што розата е црвена или небото е сино. Тие дефинираа што значи нешто да е светло кафено.

Имаше редици и редици фотографии на страницата и мојот мозок едвај го натера мојот показалец да го притисне копчето и да се врати на страницата на интернет пребарувачот. Ги разгледав другите сајтови што ги имаше најдено Google. Имаше видео клипови од негови настани на YouTube. Имаше статии и критики за бендот. Ова беше само првата страница од резултатите од пребарувањето. Имав намера да ја прочитам секоја можна информација што ќе успеам да ја најдам за него, добро да го запознаам - на крајот на краиштата, мене ептен ме бидува за истражувања и решавање проблеми. Не дека се фалам, само ги кажувам фактите. И откривањето нешто повеќе за него беше правилно, тоа беше разумниот пристап ако се покажеше дека тој ќе биде љубовта на мојот живот. Го зедев брендито, еден нов тефтер и едно пенкало со убава тенка мина што го имав позајмено од работа и отидов на софата, подготвена да почнам да кројам план за акција. Брендито ме затоплуваше и смируваше, па продолжив да пивнувам по малку.

Кога се разбудив беше нешто по три часот по полноќ и пенкалото и тефтерот беа паднати на земја. Полека, се сетив дека почнав да ја губам концентрацијата и да си мечтаам кога испив малку повеќе од брендито. Моите раце сега беа тетовирани со црно мастило, неговото име изнапишано таму стопати, исцртано со мали срценца, толку многу што речиси немаше непокриен дел од кожата. Во шишето имаше уште неколку голтки од брендито. Ги испив и отидов во кревет.